

ODAÁT

papírba fojtom bánatom
nyomtatom
kinyomtatom
tintába oltott fájdalom
írom hogy esik
írom hogy havazik
írom hogy írjak valamit
írom a nyarat
írom a telet
elképelem
hogy valaki szeret
fülemből hangszerek
potyognak a
süket zenész
opusát hallgatom
kong bennem
a semmi
vágyam igába
hajtom
húzzon vigyen
megyek az életsínen
egész nap
a sínen ültem
vonatok jöttek
mentek
a sínen ültem
néztem
ahogy se dinnyehéj
se külvárosi éj
se József Attila
se vagonok
egyedül ültem
egyedül hallgatok

egyedül élek
amíg majd
meghalok
elüt az élet
s elvisz a halál
ahogy az autó
éles fényébe
került állat rohanok
riadtan lélekszakadva
hold forró csontjával
a számban hogy
utol ne érjen az
öreget mint fájdalmat
úgy érzem
keserűséget szívemben
epét számban
kiköpöm
ne gyűljön nálam
ne emésszen ne égjen
ahol fény kell
ott gyertya égjen
ahol szeretet kell
ne rágjon a bánat
ahol lélek lakik
legyen lakatja a zárnak
lakatok lakatok
rajtam az évek
ember nagyságúak
nem vagyok istenek
kegyeltje nem vagyok
senki szemefénye
mit kéne tennem
az élet elviselhetetlen
asztalom bánattal
púpozva pakolva
leseprem
hull a morzsa
hullnak az évek

öreg a lélek
öreg képek
gyerekkorom óta
hordozom magamban
egy emberöltőnyi terhet
kaptam adták kaptam
állók földre szegett
fejjel csüggeteg
a még vagyok
s már nem
vagyok
senkiföldjén
átlátok odaára
ahol éppen
senki sem
odaát a rét selymes
odafent megpihen a csend
nincs egy biztonságos
hely próbálkozom
a menybemenetellel
befogadnak az angyalok
várok kopogok
kippkopp koppkipp
ímhól vagyok
az asztalon csontok
az asztalnál egy
vak angyal ül
huss
angyal
elrepül